Sestra Daniela sa narodila v Prešove 8. novembra 1970. Vyrastala v Lemešanoch v okrese Prešov a vstúpila do Rádu sestier sv. Bazila Veľkého na Slovensku. Prvé sľuby zložila 30. decembra 1995. Formáciu absolvovala vo Svidníku a v Prešove. Po večných sľuboch pôsobila v Prešove, vo Ľvove na Ukrajine, v Bardejove a v talianskom Ríme. Momentálne žije a pôsobí ako provinciálna predstavená sestier baziliánok v Prešove.

Ako by sme mohli charakterizovať zasvätený život?

Zasvätený život má dnes, ako aj v minulosti ten istý základ. Je to Boh, je to On sám, kvôli ktorému žijeme takýto život. On nás povoláva a my dobrovoľne odpovedáme na jeho povolanie svojím áno alebo aj svojím nie. Zasvätený život znamená, že sa ako slobodné osoby zasväcujeme Bohu, posväcujeme sa samému Bohu. Môžeme to pripodobniť Eucharistii počas premenenia, prepodstatnením svätých darov sa chlieb a víno menia na Kristovo telo a krv. Prepodstatnenie – celá podstata chleba a vína sa mení, hoci viditeľne ostávajú nezmenené. Tak isto aj my naším zasvätením sa, posvätením, v hĺbke srdca sa u nás všetko mení, hoci navonok je to neviditeľné. Vo svojej úplnej podstate preto zasvätený život zostáva stále rovnaký, lebo túžba po Bohu, po úplnom splynutí s ním má byť na prvom mieste. Nie na nejakom mieste, ale na prvom. Samozrejme, že sa prispôsobujeme dnešnej dobe, čo je veľmi potrebné, ale nie vo všetkom dobré. Boh je stále ten istý, on nemení svoju požiadavku voči nám, on nám stále hovorí cez Ježišove slová: „Vy buďte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský otec.“ a tiež: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma.“

Je rozdiel v motivácii na zasvätený život, keď porovnáme dnešok s obdobím, keď ste v sebe rozpoznali povolanie Vy?

Myslím si, že medzi tým nie je žiaden rozdiel. Skutočná motivácia môže byť iba jedna, a to je Boh. Ak viem pre čo, kvôli Komu som vlastne prišla do kláštora, tak to je ono. V reholnom živote ide o to vzdávať sa úplne všetkého, myslím úplne na 100 percent, aj všetkých svojich plánov a túžob. Ak je motívom Boh a utopenie sa v jeho láske, to je podstata. Možno niekedy v začiatkoch človek vníma, že niektoré veci musí, je však dôležité, aby sa prepracoval k postoju *ja chcem*. Osobne si veľmi intenzívne uvedomujem, že dnes chcem. Chcem Bohu odovzdať úplne všetko. Aj svoje túžby. Chcem prijať čokoľvek, čo je Božou vôľou pre môj život.

Mali ste obdobie, keď to tak nebolo?

Samozrejme, sme ľudia. Nie vždy je to také jasné. Človek vybočí. Myslím, že uvedomenie si, že čokoľvek tu na zemi je dočasné, pomôže siahnuť po tom, čo je večné, lebo to jediné má zmysel.

Ako hodnotíte povolania, ktoré sa dnes hlásia do Vášho rádu?

Povolania, ktoré nám dnes Pán posiela, sú väčšinou zrelšie, čo sa týka veku, ale na duchovnej zrelosti sa musí pracovať. To je úloha formácie. Veľa ľudí prichádza zranených už z domu, lebo situácia na Slovensku je taká, aká je. Títo potrebujú špeciálnu odbornú pomoc. Je dobré, keď je takúto pomoc schopný poskytnúť kňaz. Ak sa k nám hlási niekto taký, kto má vážne problémy a potrebuje psychologickú alebo psychiatrickú pomoc, snažíme sa mu vysvetliť, že je najlepšie preňho samého, aby takúto pomoc dostal mimo kláštora.

Dnes sa veľa hovorí o tom, že žijeme v úplne inej dobe ako pred pár desaťročiami. Existuje v komunitách nejaký generačný problém?

Áno, mladšie sestry niekedy nerozumejú starším a staršie nerozumejú mladým. Je to preto, lebo sme ešte iba na ceste k dokonalosti, zatiaľ na širokej ceste. Ale keď sa s Božou pomocou dostaneme na cestu úzku, časť našich problémov zmizne a na časť, ktorá nám zostane, sa už budeme pozerať inými očami.
Kristus hovorí: „Vchádzajte tesnou bránou, lebo široká brána a priestranná cesta vedie do zatratenia a mnoho je tých, čo cez ňu vchádzajú. Aká tesná je brána a úzka cesta, čo vedie do života, a málo je tých, čo ju nachádzajú!“ Studita starec Alexander hovoril: „Úzka cesta je cestou lásky. Prečo sa volá úzkou? Lebo osoba všetko zúžila do jedného konania – do lásky. Všetko, čo robí, robí v láske: rozmýšľa – tam je všetko láska, koná s láskou, želá s láskou, chodí s láskou, rozhoduje s láskou… jednoducho v každom jej skutku, ktorý robí, je jeden duch – duch lásky. Jej život spočíva v odovzdávaní tejto lásky.“

Vnímate svoju službu ako náročnú?

Áno, je to náročná služba. V našich pravidlách máme zakotvené, že provinciálna predstavená je v prvom rade duchovnou vodkyňou, ktorá má vyzývať sestry k svätosti a rastu v Kristovi

svojou hlbokou láskou k Bohu, svojím vrelým prijímaním každej sestry a nadšeným odpovedaním na Božie volanie. Som si vedomá toho, že pokiaľ nesiem zodpovednosť za sestry, som za ne zodpovedná pred Bohom. Toto vedomie, že na prvom mieste som to ja, ktorá má mať s Bohom vzťah úplnej odovzdanosti, ma mení. Človek už neostane taký, aký bol pred prijatím zodpovednosti. Vnímam sa ako roztlieskavačka na štadióne. Som pozvaná roztlieskavať svoje spolusestry k vernosti, k láske k Bohu. Ja som prvá roztlieskavačka a spolusestry radkyne sú ďalšie roztlieskavačky.

Na čo sú kladené najväčšie nároky?

Najväčší nárok má byť kladený na osobný duchovný život predstavenej. Od toho sa všetko odvíja.

Ktoré vlastnosti sú podľa Vás nezlučiteľné so službou predstavenej?

Pýcha, egoizmus, povýšenectvo, pokiaľ s nimi nepracujeme, lebo, samozrejme, v každom z nás sú, ale ak s nimi pracujeme a spolupracujeme s Božou milosťou, minimalizujú sa a v tom najlepšom prípade aj zmiznú.

Ste umelkyňa. Ako Vám pomáha umenie v duchovnom živote?

Tým, že mám rada všetko krásne, mám rada hory, prírodu, všetko, čo je súčasťou Božieho stvorenia. V modernej dobe akoby absentovalo krásno. Krásno akoby sa stratilo. Napríklad avantgardné umenie sa dištancovalo od tradičných hodnôt a estetických noriem. Pre nás ľudí východného obradu má umenie veľkú hodnotu. Dotýkame sa Boha nielen cez Eucharistiu a Božie slovo, ale aj cez ikonu. Ikona je pre nás vyjadrením lásky a úcty k Bohu.

Ako na Vás celkove vplývajú odchody z kláštora a zo zasväteného života?

Čo sa týka odchodov, určite nie je chyba iba na jednej strane. Chyba býva spravidla na oboch stranách. Dôvodom je zväčša nespokojnosť. Nejaká forma nespokojnosti, s ktorou človek zápasí dlhší čas. Je to smutné, že človek najskôr sľúbi Bohu hory-doly a potom ten sľub berie späť. Jeden kňaz nám počas prednášky povedal, že „nie je ťažko v kláštore, ale ťažko je v našom srdci“.

Dá sa pomôcť nejako tým, ktorí prežívajú fázu odchodu?

Podľa mňa je najdôležitejšia úprimnosť. Schopnosť hovoriť celú pravdu o svojom prežívaní. Ak človek nedokáže byť úprimný, je veľmi ťažké pomáhať. Každý jeden človek je dôležitý. Boh si nepovoláva len tak. Nenechať toho, kto zápasí, samého – osamelého. Pomáhať, aby sa duchovný život rozvíjal. Určite nie je dobré hneď po noviciáte začať študovať alebo sa zamestnať a mať celú hŕbu aktivít. Tak na duchovný rozvoj už neostane čas.

Zmenila pandémia nejakým spôsobom život v kláštore?

Náš život sa aj zmenil, aj nezmenil. Jednoducho náš denný program stále funguje. Zmenilo sa to, že sa viac modlíme, viac postíme a sme viac doma. Pre duchovný život je to prínos. Žiaľ, pre všetkých, čo prišli o prácu, je to pohroma.

Aké poučenie si môžeme vziať z toho, čo práve prežívame?

Pre Boha neexistujú bezvýchodiskové situácie. Poľský salezián Dominik Chmielewski hovorí: „Korunuj Ježiša a nie vírus.“ Nad všetkým je Boh. Lazárove sestry Marta a Mária poslali odkaz Ježišovi, vlastne modlitbu: „Pane, ten, ktorého miluješ, je chorý.“ Takto by sme sa mali modliť k Bohu aj my a prosiť ho o zázrak uzdravenia, o zázrak nášho navrátenia, lebo každý z nás je milovaný Bohom, každý z nás je jeho milovaným synom, milovanou dcérou. Keď to Ježiš počul, povedal: „Táto choroba nie je na smrť, ale na Božiu slávu, aby ňou bol oslávený Boží Syn.“ Ježiš uzdravuje naše strachy a toto je pandémia strachu. Ale láska je silnejšia ako tento strach. Boh nám hovorí „Neboj sa!“ Náš Pán, náš Kráľ je s nami! Preto korunujme Ježiša a nie vírus. Aj nad pandémiou je Boh. Ak ho máme na prvom mieste, nemáme sa čoho báť.

Na povzbudenie: Žime naše zasvätenie tak, aby sme dokázali kráčať úzkou cestou lásky a odovzdávať ju všade tam, kde žijeme.

Sestry baziliánky prišli na Slovensko z Ukrajiny v roku 1922. Venovali sa výchove gréckokatolíckych dievčat v internáte v Prešove. Po vojne sa starali o siroty a po zlikvidovaní kláštorov počas komunizmu začali sestry pracovať v nemocniciach a v ústavoch sociálnej starostlivosti. Po totalite v roku 1990 zriadili sestry Strednú zdravotnícku školu sv. Bazila Veľkého v Prešove. Baziliánky sú kontemplatívno-apoštolským rádom východného byzantského obradu. Patria do Gréckokatolíckej cirkvi na Slovensku a sú podriadené centralizovanému Generalátu sestier baziliánok v Ríme. Ich liturgickým jazykom je staroslovienčina.

Ján Štefanec, SVD

Článok bol publikovaný v časopise Zasvätený život 01/2021.

The post Vnímam sa ako roztlieskavačka na štadióne… appeared first on Zasvätený život.

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)